

מסורת הש"ס

(א) יצאנו ק"ג מחנויות ק"ג
(ב) ור"מ מ"ו ז"ל ור"מ ק"ג
(ג) ור"מ מ"ו ז"ל ור"מ ק"ג
(ד) ור"מ מ"ו ז"ל ור"מ ק"ג
(ה) ור"מ מ"ו ז"ל ור"מ ק"ג
ד"ה בבלאות:

הגהות הב"ח

(א) נ"ו וכן אמר רבה כ"ו:
(ב) ור"מ מ"ו ז"ל ור"מ ק"ג
(ג) ור"מ מ"ו ז"ל ור"מ ק"ג
(ד) ור"מ מ"ו ז"ל ור"מ ק"ג
(ה) ור"מ מ"ו ז"ל ור"מ ק"ג
ד"ה בבלאות:

הגהות הגר"א

[א] נ"ו פ"ה דמסכת דעתי
כ"ו ור"מ מ"ו ז"ל ור"מ ק"ג
על תנאי ור"מ מ"ו ז"ל ור"מ ק"ג
פ"ה ק"ג ור"מ מ"ו ז"ל ור"מ ק"ג
פ"ה ק"ג ור"מ מ"ו ז"ל ור"מ ק"ג
ל"ה כמיהה דקנאקא הוא דקנאקא
מפני שמרגילתו עליה כדלמרתן
בבבמות (דף פ"ה): והא"ל ור"מ
דוכריתא דלא ילדה לשון אל. אין
לה כמיהה שמקו טעום דלאו
אדעתא דהכי נקבה ואע"ג דכי מחלה
היא כדוויא דילה למסורה בידו טעום
הוא מחילה בטעות הוא מחילה: ולא
פירוש. נכסס שפנלו לה בירושלם
אמר ששאלת מיקו כמיהה שבעל
כשביט חיוב לפדות משלו. ואלו אף
על פי שאין להם תקנת פירות שאם
נשכית לא ידענה דלא קרינא דה
ואתביקן לאינהו אפילו הכי לשתתא
לא יחזיר לה פירות שאכל: ולא בבלאות.
הנניסה לו בגדים כדווייתיה אפי'
יש מהם קיימים לא יחזיר בבלאות.
אלמא מחילה אכילה פירות אע"פ
כשנעוטה מחלה לו מחילה היא: דלא
ידע. שנתנהו ליתחול הלך אין
כאן מחילה ואפילו בטעות: דניחא לה
דיסוק עלה קלא שאם דאישוס. ואפי'
יודעת שאין גאולה שאין רגוה
להאכילו: ולא מוכר לשלש: אי
הוה לו וזו מהדרס לו. רואה אני
שמקבל עמומי: אם ונוולא אחי.
אמה והיא קרובים אמה וחתרזו
בניכס. ונוולא לשון ארמי בין כוכר
בין נקבה כשרואה לומר אמה והוא
או אמה והיא כך ראיתי מתשובת
הגאונים. ואני אומר שזה שמה: משכנא מאי.
משכן לו שדה ולא
קן עמו לאכול פירות לשם רבית אלא קמס והוא ירד ועשה ואכל:
הכא נמי לא קן ליה. ופליג אדרב נחמן דאמר לעיל הדרס ארעא
והדרי פירי: וטשיב. כמה אכל פירות ואפקיהו מיניה: בארעא
דמסלקי. במקום שנהגו להלוות קמס ומלוה אוכל פירות ולא פסק
עמו כדכתיב דלדקמן ונהגו לטקל את המלוה ממנה בכל עת שחשיג
יד הלוה למעות: אכל כשיעור וזו. כפי מה שמכרין הפירות
בשוק וזה הלוה לפניו ותבע ואמר איני רואה שאכל פירותי
ברבית ישומו פירות שאכל ויעלם בחובו אילו הווי לו וזו (א) לא
מסלקין ליה השתח נמי פירי אכל וזו דידי ניהו: מסלקין ליה.
ואע"ג דלכך רבית הוא ואינה יואלה בדניין הני מילי לכתב
דשקליה אכל זה וזו הוא ואינו מניחו לאכול אלא כדי הקרן:
אכל טפי לא מסלקין מיניה. דלכך רבית הוא ואינה יואלה
בדניין: ולא מהשכין משערא לשערא. אם חייב לו מעות כשטר
דאחי דלכך רבית הוא ואינה יואלה בפרעון לחוב השטר האחר דאחי
אפקין מיניה הוא מה שאכל ככר: וביסומים. אם שדה זו של
יתומים היא: אכל טפי מסלקין מיניה. ש"כ שבער אביהן של
יתומים והרי הם שליטים לעשות משפט והם לא מחלו על העורף
שאלו והוה לו כמאן דלקוקו משעמא דאכל שיעור וזו: לא
מסלקין ליה בלא וזו. [א] עד שיתן לו כל שיעור מעות הלוואתו (א) ויזון
דכי אכליהו לך לאו כמורת פרעון אכליהו הוה ליה אכך רבית משעת אכליהו ואינה יואלה בדניין וכי סלקוהו משדה זו בלא וזו
אפקין מיניה אכך רבית שאכל הוא. והאי דנקט לעיל אתרס דמסלקין דאילו אתרס דלא מסלקין שנהגו שנים הקצוות
למנהגן ואילו הווי ליה וזו לא מני מסלק ליה הכל מודים דכל אותן השנים כמכר הוא אכלו ואי נמי אכל שיעור וזו לא מסלקין ליה:
כדגולס

איזהו נשך פרק המישי בבא מציעא

סז.

עין משפט
גר מצוה

סז א מ"י פ"ה מהל'
אבות ה"ו פ"ה מהל'
עשין מה ט"ו פ"ה מהל'
ק"ו פ"ה מהל' ור"מ ק"ג
פ"ה ו' ו'
סז ב מ"י פ"ה מהל'
נכשיות
ועמודי משנה ט"ו פ"ה מהל'
א"ר פ"ה מהל' ק"ו פ"ה מהל'
כ"ו מ"י פ"ה מהל' ור"מ ק"ג
פ"ה ו'
סז ד ה"ה מ"י פ"ה מהל'
מלוה ה"ו ד ע"ן מ"מ
וה"ה מהל' מ"מ ה"ו יג
פ"ה מהל' ור"מ ק"ג
ט"ו פ"ה מהל' ור"מ ק"ג
י"ב ור"מ פ"ה מהל' ור"מ ק"ג
י"ד מ"י פ"ה מהל'
כ"ו ו' מ"י פ"ה מהל'
מלוה ור"מ ק"ג
ע"ן מהל' ור"מ ק"ג
י"ג מהל' ור"מ ק"ג
ט"ו פ"ה מהל' ור"מ ק"ג
נ"ג ו' ו'
סז ח ה"ה מ"י פ"ה מהל'
מלוה ור"מ ק"ג
פ"ה מהל' ור"מ ק"ג
כל הסוגות ור"מ ק"ג
פ"ה מהל' ור"מ ק"ג

מוסף רש"י

המסכת והשינוי
והאילונית אין להן
לא כתיבה. מהמלת
מחוס דמפניה יואלה.
שניה קמס דנינן הוא
כדלמרתן כימיהה פ"ה מהל'
מוחרות (פ"ה): שפיר שאל
מניחילו לנשאה. שאינה
מפסדת כלום כגושאן
שאינה נפסדת כהן וזוהי
כשר. אילונית משום דתקת
טעמיה הוא ובחובות פ"ה מהל'
ולא פירות. דין פירות
והוא פיקוקו שמקני
מכמים תחת פירות נכס
מלג שיהא אוכל אין לה ואם
נשכית אינו חייב לדפדמה
דהנא כמיהה כמיהה ויזון
לזון לה כמיהה אין לה
תנאי כמיהה וכן מוטת
נמי תנאי כמיהה ניהו,
יפקיהו תתא (ס"ג ק"ו):
אמרין כילד אמרי ממלת
אין לה מוטת. א"ל אמה יוכל
לומר כמיהה תתא שחי
בעלה חייב כמיונותיה.
א"ל שאל ה"ך למדינת
היא ולמה ואללה ועמדה
ומיאה חייב משלם. שחך
ע"ה. ולא בבלאות. שחך
בגדים שהיאלו לו בשמאל
ולכך הוא. אינו מחזיקין לה
בשאלתה. וט"ו.

בטעות ולא היו מחילה ולכן הדרי פירי אכל אם היה נותנו כמורת
רבית לא היו הדרי דלכך רבית הוא אכל המס נבי פירות דלך
ובני ולא מחילה בטעות היא דנהי דיכול לחזור מ"מ אין לו לחזור
כי היכי דליקו בהמנומיה ולכך אינו לן למימר דאפילו היה יודע
שיכול לחזור לא היה חוזר ורבה דהוה
עבי לאומיה מאנחלה היה סבור
דטעמא דרב נחמן דלא מפיקין באי
שמעי ואכלי משום דמחילה בטעות
היא מחילה ולפי סברת רבא היה
משינו ומביא ראיה מאילונית:
הממאנת והשניה והאילונית
אין אהן ברובה
פירות ומונות ובלאות. כפי"כ דכמכו"ו
(דף ק"ו): תניא כילד אמרו ממאנת
אין לה מנוות אי אמה יכול לומר
ביושנת תחת בעלה שחרי בעלן חיב
כמונותיה אלא כגון שבעל בעלה
למדינת הים ולמה ואללה ועמדה
ומיאה ואילונית נמי יש לפרש בענין
זה דלמנוות שאמר מילין ואחר
שנאלת אילונית לא אלטרך דפשיטא
לדין לה מונו ושניה אין לפרש
כימיהה תמיהה דהא מילתא דפשיטא
דהא אפילו אלמנה לכ"ג דמית לה
כמיהה אין לה מנוות היכי דיתבא
תמיהה כדלמך ביש מותרות ויבמות דף
פ"ה. ופ"ה עמוד והוא קאי מונו
אית לה וכשהלך בעלה למדינת הים
ולמה ואללה לא אלטרך דהא
אלמנה לכ"ג נמי אין לה דממאנת
ביש מותרות אלא לאחר מיתה
איירי דפ"ד דיש לה כמו לאלמנה
כדלמרי תתא:
ובבלאות. פ"ה כקוטי ששכניסה לו
בגדים כדווייתא אפילו
יש מהן קיימין לא יחזיר ואי אפשר
לומר כן דכלל מקום שיימרי בבלאות
קיימין מוכרי כדריא קיימין כדלמך
סוף פרק א"ע"פ (כמיונות דף ס"ג): מרדה
הפסדה בלאותיה קיימין ובסוף
אלמנה (נינונית) (שם דף ק"ה): נמי
אמרין ומה לא הפסדה בלאותיה
קיימין וכדריא אמרין כפ"ה אלמנה
(שם). בגמרך דהך משנה לא שנו
אלא נכסי מלוג אכל נכסי אלא כרול
אית לה ופירך אריא אילמא אממאנת
ואילונית ופ"ה דליתנהו אידי ואידי
שקלה ואי דליתנהו אידי ואידי
אלא אשניהו אי דליתנהו אידי ואידי
בגדולים
שקלה ואי דליתנהו איפסא מעבי ליה ומסיק לעולם אשניהו ובליתנהו
וקנסוהו רבנן לפידה כדריא ולדריא כדריא אלא הך בבלאות דקמני
הכא היינו בללות שאין קיימין ופירות דקמני לאו בפירות שאכל
קאמר דאפילו קרן גופיה אם אכלו אין לה אלא אלטרך
לאשמועינן דאין לה פירות שליטת והם עדיין בענין אי נמי תקנת
פירות קאמר דאין לה כגון שנשכית ולמה ופדתה ענמה ואחר
כך מילנה דומיא דמונות(א):

פ"ה מאי ברבית קצוזה דמי ויוצאין. [א] א"ע"פ דמשמע הכא דאי
הדרו פירי לא הדרו אלא מטעם דהווי רבית קצוזה מכל
מקום פירינא דלפיק פירי ע"כ לאו מהאי טעמא דהא אית ליה
בריש פירקין (לעיל דף ס"ג). דמשכנתא בלא נכייחא בדניין אין מחזירין
ממלוה ללוה אלא ל"ל דטעמא דרבינא משום דהווי מחילה בטעות
ולא הווי מחילה ודוקא בזבני ענין עובדא דרבה בר רב הונא
אפיק רבינא פירי ולא בהלוה ור"מ מפרש הכא כרביית קצוזה
דמי לא מטעם רבית קצוזה יואלים אלא כלומר משום דמחילה
בטעות לא הווי מחילה ויואלים כמו רבית קצוזה דיואלה או
דילמא הווי מחילה ואין יואלים כדלכך רבית דאין יואלים בדניין
ואין נראה דמה לו לתלות מחילה בטעות ברבית קצוזה אכל
טעמא דרבינא הוא ודאי משום מחילה דפרשיטא:
במישלא
דכי אכליהו לך לאו כמורת פרעון אכליהו הוה ליה אכך רבית משעת אכליהו ואינה יואלה בדניין וכי סלקוהו משדה זו בלא וזו
אפקין מיניה אכך רבית שאכל הוא. והאי דנקט לעיל אתרס דמסלקין דאילו אתרס דלא מסלקין שנהגו שנים הקצוות
למנהגן ואילו הווי ליה וזו לא מני מסלק ליה הכל מודים דכל אותן השנים כמכר הוא אכלו ואי נמי אכל שיעור וזו לא מסלקין ליה:
כדגולס